ЧЕТИРИНАДЕСЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ В ХРАМ „СВ. ПРОР. ИЛИЯ”

На 27-ми януари 2019 година, в Четиринадесета неделя след неделя подир Въздвижение на светия Кръст Господен, празнична света Литургия отслужи иконом Емилиян Костадинов.

Почетохме честванията днес велик проповедник и учител на Църквата – св. Йоан Златоуст, по повод пренасянето на неговите свети мощи от Кострама в Константинопол през 438 година.

В своето пастирско наставление по евангелското четиво за Неделя на Йерихонския слепец, от която започва подготовката за Великия пост, отец Емилиян подчерта колко е нужно все повече да отделяме място в съзнанието, в ума и най-вече в сърцето си за Бога. Той се спря на думите на Господ Иисус Христос, които изрекъл, когато се отзовал на виковете и молбите на слепеца. Според него тези думи осмислят всичко, което ние правим както в храма, така и в своите молитви – думите: „***прогледай! твоята вяра те спаси.***” (Лук. 18: 42):

„Вярата! Защото този човек не се отказал, той търсел. Много време може би е чакал да мине от там точно Христос. С търпение, с постоянство той се молел Богу, докато идва този момент и така настоятелността му, му дава шанса да прогледа пак. Но най-големият шанс му дава вярата. Вижте, той не се отказал нито в един миг. Той е вярвал и е бил убеден, че Христос чуе ли го, ще прогледа. Точно така се и случило.

Защо говорим за тези неща, братя и сестри? Много често когато изпаднем в някаква нужда, започваме да се молим Богу – един път, два, три пъти… Започваме да си правим погрешни заключения, започваме да Му се сърдим. Бог понякога ни изпраща изпитания, за да изпита вярата, за да изпита силата, за да изпита любовта… Много често, когато се предаваме, ние отстъпваме от Бога. Когато се отказваме, когато се съмняваме – ние отстъпваме от Бога. Пътеката, която сме започнали да градим към Него, много бързо я разкопаваме… – грешка, която много често вършим в яда си, в отчаянието си и в каквото и да било… Нищо не ни оправдава.

Нищо не ни оправдава, братя и сестри, защото когато Бог види, че молитвата ни е състоятелна и че това, което искаме наистина ни е необходимо, Той ни въздава. Трябва обаче вярата, която носим в душите и сърцата си, не да намалява, а да се усилва. Да казваме: „Да, Бог ще ни въздаде! Рано или късно това ще се случи.” – без да се съмняваме, защото е пагубно започнем ли да отстъпваме.

*Затова, братя и сестри, нека вървим към светлината на света – нашия Бог Господ с по-решителни крачки, по-смело, да сме по-боговдъхновени и най-вече – да вярваме. Вярата! „**твоята вяра те спаси.**” (Лук. 18: 42). Това са думи, които може да чуе всеки един от нас.”*